

Møllers udgangspunkt var jo, at Det Radikale Venstre i denne sag havde skiftet holdning op gennem 1980'erne. Jamen det har vi ikke.

Så stillede jeg et spørgsmål: Hvorfor stillede den daværende arbejdsminister Henning Dyrmosen ikke ændringsforslag i 1990 – og det fremgår i hvert fald af Folketingets forhandlinger og af det lovforslag, der var fremsat dengang – om, at eksklusivbestemmelsen skulle ud af foreringsfrihedsloven?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg forstår fru Vibeke Peschardts bemærkninger sådan, at Det Radikale Venstre fortsat er imod eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet, og hvis Det Radikale Venstres ordfører nikker, er jeg helt beroliget. Det gør den radikale ordfører ikke.

Godt, jeg har stadig væk grundlag for den dybe forundring, som jeg kom med for et øjeblik siden, for Det Radikale Venstre har indtil dags dato ellers altid markeret modstand mod eksklusivbestemmelser på arbejdsmarkedet. Det er nyt, at det ikke gør det.

Med hensyn til historien er det sådan, at firkløverregeringen i en periode havde flertal sammen med Det Radikale Venstre. Men i firkløverregeringen indgik jo partiet CD, og vi har vist i dag med al tydelighed fået demonstreret, hvad CD's holdning er til eksklusivaftaler, og alene af den grund kunne vi ikke som samlet regering komme med et forslag på området, for CD ønsker faktisk at bevare muligheden for, at der kan etableres eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet. Det er CD ikke rendt fra i dag, må man sige. Det nye er, at Det Radikale Venstre ikke længere vedgår det oprindelige standpunkt, nemlig modstand mod eksklusivaftalerne.

For god ordens skyld: Det Konservative Folkeparti er imod eksklusivaftaler.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Tilbage til ordførerrækken.

Jette Gottlieb (EL):

Fremskridtspartiet, Venstre og Det Konservative Folkeparti har i skøn forening fremsat et beslutningsforslag om sikring af organisationsfrihed. Sådan hedder det. Enhver arbejdsgiver skal frit kunne vælge mellem at være medlem af eller undlade at være medlem af en arbejdsgiverorganisation, og enhver lønmodtager skal frit

kunne vælge mellem at være medlem af eller undlade at være medlem af en fagforening.

Enhedslisten kan være helt enig. Vi vil slås for friheden til at være medlem af lige præcis de foreninger og organisationer eller for den sags skyld undlade at være medlem af nogen foreninger eller organisationer overhovedet og så tage de konsekvenser, der vil være af det.

Men som det fremgår af beslutningsforslagets bemærkninger, er det ikke den højt besungne organisationsfrihed, der er Fremskridtspartiets, Venstres og De Konservatives ærinde. Nej, forslaget er såmænd et udtryk for, at de tre partier ønsker, at markedskræfterne skal have frit spil på arbejdsmarkedet. De tre partier ønsker at begrænse de faglige organisationers muligheder for at indgå aftaler om f.eks. at forbedre medlemmernes løn- og arbejdsforhold og om at indgå organisationsaftaler.

I Enhedslisten bliver vi rørt til tårer af de tre partiers omsorg for at sikre, at lønmodtagerne ikke må lide erhvervsmæssig skade, men det klinger unægtelig lidt hult i vores ører, for det er jo sådan, at partierne bag beslutningsforslaget altid – jeg understreger altid – har forsøgt at forringe lønmodtagernes vilkår på arbejdsmarkedet.

Dertil kommer, at forslagsstillerne jo aldrig nogen sinde har anfægtet arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, og det er vel en af de mest grundlæggende indskrænkninger i lønmodtagernes erhvervsmæssige frihed.

Dette forslag går helt i samme retning. Det, som partierne vil, er at udvide enkeltpersonernes ret til at underbyde arbejdsforhold for de andre ansatte. Forslaget vil betyde frit spil for løntrykkere, for folk, der vil nasse på de resultater, som medlemmer af de faglige organisationer har tilkæmpet sig.

Arbejdsmarkedet er jo indrettet på den måde, at over for arbejdsgiveren eksisterer den enkeltes frihed kun gennem fagligt sammenhold. Det er gennem det faglige sammenhold, det sikres, at alle ansatte har de samme løn- og arbejdsforhold for samme arbejde, og det er kun gennem fælles opræden, at de ansatte kan opnå en ligeværdighed med arbejdsgiverne. Det er fagforeningerne og deres medlemmer, der har tilkæmpet sig de løn- og arbejdsforhold, der er gældende for alle på en arbejdsplads. Enkeltpersonernes højt besungne frihed har kun aktier i den sag, i det omfang den bliver brugt kollektivt. Det er sammenhængen mellem den individuelle ret og de kollektive rettigheder, og den sammenhæng er vigtig.